

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyň JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **S. A. Z. B.**, proti žalované: **Komise pro rozhodovávání ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 2. 2014, č. j. MV-161062-4/SO-2013, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2018, č. j. 5 A 56/2014 - 50,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaná **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalobci **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Dne 10. 11. 2012 Ministerstvo vnitra zamítlo žalobcovu žádost o povolení k trvalému pobytu ze dne 26. 6. 2007, a to dle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Tato žádost byla podána podle § 67 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná poté v záhlaví označeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí ministerstva.

[2] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalované žalobou podanou k Městskému soudu v Praze. Předmětem, který byl v rámci soudního přezkumu rozhodnutí žalované ze strany soudu posuzován, byla otázka, v jakém znění měla žalovaná (resp. Ministerstvo vnitra) v řízení o žádosti účastníka řízení ze dne 26. 6. 2007 aplikovat ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců.

[3] Městský soud nejprve rozsáhle rekapituloval procesní historii případu, kdy došlo k několikerému rušení rozhodnutí žalované správními soudy. Konstatoval, že žalobce v době podání své žádosti a v době vydání prvního pravomocného rozhodnutí ve věci neudělení pobytu splňoval požadavky § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 20. 12. 2007. Tento závěr byl tehdy ostatně potvrzen i kasačním soudem.

[4] Správní orgány tudíž měly žalobci v nynějším - opětovném řízení po zrušení rozhodnutí správními soudy - povolení k trvalému pobytu udělit. Pokud tak neučinily, jednalo se o jejich pochybení, které není možné klást žalobci k tíži.

[5] Podle městského soudu byla veškerá navazující řízení o opravných prostředcích či řízení před soudy toliko důsledkem prvotního pochybení v rozhodnutí ze dne 27. 6. 2007. Žalobce se právní cestou bránil proti správním rozhodnutím, která považoval za nezákonná, a správní soudy mu nakonec daly za pravdu. Správní orgány však v dalším řízení nepřípustně vyložily přechodná ustanovení tak, že chtěly v žalobcově případě aplikovat novou právní úpravu, a učinily tím z práva nástroj odcizení a absurdity ve smyslu judikatury Ústavního soudu.

[6] Městský soud ve svém rozsudku zdůraznil zásadu legality, zákazu svévole státní moci a principy demokratického právního státu. Zrušil rozhodnutí žalované z důvodu nezákonnosti a zavázal žalovanou vycházet v řízení o žádosti žalobce ze dne 26. 6. 2007 ze zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 20. 12. 2007, byť mohlo v mezidobí dojít k jeho dalším změnám.

II. Kasační stížnost žalované

[7] Proti tomuto rozsudku podala žalovaná (stěžovatelka) kasační stížnost podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního („s. ř. s.“).

[8] Stěžovatelka zpochybňuje závěry městského o soudu. Podstatou názoru městského soudu byla skutečnost, že žalobce v době podání své žádosti v době vydání prvního pravomocného rozhodnutí ve věci splňoval požadavky § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 20. 12. 2007, pročež správní orgány měly žalobci povolení k trvalému pobytu udělit. Pokud tak neučinily, jednalo se výlučně o jejich pochybení, které není možné klást žalobci k tíži.

[9] Stěžovatelka ovšem s tímto závěrem nesouhlasí, neboť sporné přechodné ustanovení čl. II bodu 1 zákona č. 427/2010 Sb., kterým byl změněn cizinecký zákon s účinností od 1. 1. 2011, obsahuje toliko pojem *„neskončené správní řízení“*, nikoliv *„pravomocné neskončené řízení“*. V tomto případě však už správní řízení pravomocně skončeno bylo a teprve po právní moci rozhodnutí došlo k jeho zrušení, tato skutečnost však dle komentářové literatury sama o sobě nemá za následek „obživnutí“ se všemi jeho důsledky (Vedral, J. Správní řád. Komentář. II. vydání. Praha: Bova Polygon, 2012. S. 849).

[10] V této souvislosti stěžovatelka rovněž odkázala na „Stanovisko k aplikaci právních předpisů v řízení navazujícím na rozsudek soudu dle § 78 odst. 4 soudního řádu správního“ ze dne 1. 7. 2013, č. j. MV-106350-2/LG-2012, které vydal odbor legislativy a koordinace předpisů Ministerstva vnitra. Ve stanovisku se mimo jiné k otázce, jaká právní úprava má být v pobytovém řízení po vydání zrušujícího rozhodnutí soudem použita, uvádí: „*Pokud bude rozhodnutí soudem vráceno správnímu orgánu prvního nebo druhého stupně k provedení nového řízení (už v době účinnosti nové právní úpravy), nebude se již jednat o „řízení neskončené“ do dne nabytí účinnosti nové právní úpravy. Právní mocí rozhodnutí soudem nemůže zpětně způsobit nepřetržitost běhu řízení.*“

[11] Stěžovatelka rovněž považovala za zásadní závěry Krajského soudu v Českých Budějovicích, který v rozsudku ze dne 24. 2. 2016, č. j. 10 A 149/2015 - 45, uvedl: „*Jestliže bylo rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení, nejedná se o řízení nedokončené dle přechodných ustanovení novely zákona o pobytu cizinců. Právní mocí rozhodnutí bylo jednoznačně ukončeno řízení a pozdější zrušení takového rozhodnutí nepůsobí zpětně na nepřetržitost běhu řízení. Pro použití již neplatné právní úpravy, tedy neexistuje zákonný důvod, neboť aplikaci účinné právní úpravy nemůže bránit to, že bude v dalším řízení vyžadováno po účastnících splnění dalších podmínek, které nebyly v době původního rozhodnutí v právním předpise stanoveny.*“

[12] Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhla zrušit rozsudek městského soudu a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[13] Žalobce se ke kasační stížnosti ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Kasační stížnost je přípustná. Nejvyšší správní soud přezkoumal rozhodnutí městského soudu v mezích uplatněných důvodů a vad, ke kterým je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Kasační soud pro srozumitelnost v podrobnostech rekapituluje historii projednávaného případu.

[17] Žalobce podal dne 26. 6. 2007 Ministerstvu vnitra žádost o vydání povolení trvalému pobytu na území ve smyslu ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 27. 6. 2007, č. j. OAM-354-7/TP-2007, byla tato žádost v rámci řízení podle § 75 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců nakonec zamítnuta. Rovněž byl zamítnut rozklad proti uvedenému rozhodnutí (a to rozhodnutím ministra vnitra ze dne 13. 11. 2007, č. j. VS-321/RK/3-2007).

[18] Městský soud v Praze následně rozsudkem ze dne 29. 6. 2009, č. j. 8 Ca 8/2008 - 39, zamítl žalobu proti tomuto rozhodnutí o rozkladu ministra vnitra.

[19] Žalobce však tehdy brojil proti rozhodnutí městského soudu kasační stížností, kterou Nejvyšší správní soud shledal ve svém rozsudku ze dne 23. 2. 2010, č. j. 4 As 30/2009 - 67, důvodnou, a ke které byl rozsudek č. j. 8 Ca 8/2008 - 39, zrušen. V tehdy

projednávané věci byla podstatou sporu mezi účastníky řízení otázka, zda žalobce naplnil podmínky § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 20. 12. 2007, tj. podmínku 4 let nepřetržitého pobytu na území České republiky.

[20] Názor vyslovený v rozsudku tohoto soudu ze dne 23. 2. 2010, č. j. 4 As 30/2009 - 67, lze ve stručnosti shrnout tak, že v době vydání rozhodnutí o žádosti o trvalý pobyt žalobce podmínky k jeho udělení splňoval a žalovaný měl trvalý pobyt žalobci udělit. (Všechna rozhodnutí správních soudů jsou veřejně dostupná, proto na ně tento soud jen ve stručnosti odkazuje).

[21] V rámci nového projednání městský soud rozsudkem ze dne 23. 9. 2010, č. j. 8 A 76/2010 - 102, zrušil rozhodnutí žalovaného o rozkladu. Proti tomuto rozsudku podalo kasační stížnost tentokrát Ministerstvo vnitra. Namítalo, že je městský zavázal nad rámec závazného právního názoru vysloveného v rozsudku sp. zn. 4 As 30/2009. Podle ministerstva městský soud jednak nad rámec konstatoval nepřezkoumatelnost, jednak se přiklonil k odlišnému výkladu naplnění zákonných podmínek. Podle žalovaného byl tento právní názor věcně správný, avšak v rozporu se zásadou instanční závaznosti rozhodnutí správních soudů.

[22] Kasační soud nepřehlédl, že Ministerstvo vnitra nevyčkalo na rozhodnutí o této kasační stížnosti a mezitím dne 28. 12. 2010 novým rozhodnutím zamítlo rozklad žalobce. Toto rozhodnutí bylo městským soudem zrušeno (rozsudkem ze dne 7. 11. 2010, č. j. 9 A 13/2011 - 38, proti tomuto rozhodnutí nebyla podána kasační stížnost).

[23] Následně v řízení o kasační stížnosti ministerstva proti rozsudku ze dne 23. 9. 2010, č. j. 8 A 76/2010 - 102, Nejvyšší správní soud shledal, že městský soud skutečně pochybil a odchýlil se od jeho závazného právního názoru. Rozsudkem ze dne 31. 8. 2011, č. j. 4 As 13/2011 - 145, proto zrušil rozhodnutí městského soudu ze dne 23. 9. 2010 a uložil mu, aby se již dále jeho závazným názorem řídil.

[24] Ministerstvo vnitra ve věci vydalo dne 1. 10. 2013 rozhodnutí, č. j. MV-354-52/TP-2007, jímž byla žádost účastníka řízení opětovně zamítnuta a které bylo potvrzeno napadeným rozhodnutím stěžovatelky v nyní projednávaném případě. Správní orgány tentokrát posuzovaly žalobcův případ podle § 67 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 31. 12. 2013, podle kterého žalobce nesplnil podmínku 4 let nepřetržitého pobytu na území České republiky a podmínku 2 let trvání doby azylového řízení. Přitom nebyly dány důvody hodné zvláštního zřetele k prominutí těchto podmínek dle § 67 odst. 7 uvedeného zákona a žalobce splňoval toliko podmínku včasného podání žádosti dle § 67 odst. 5 téhož zákona.

[25] Městský soud k žalobě rozhodnutí žalované zrušil nyní napadeným rozsudkem a zdůraznil přitom zejména důvěru účastníků ve správnost aktů veřejné moci a pravomoc správních soudů veřejnou správu kontrolovat za účelem ochrany veřejných subjektivních práv jednotlivců. Nejvyšší správní soud v této souvislosti nad rámec podotýká, že rovněž samotné správní soudy a jejich výše nastíněný postup, při němž došlo k nerespektování již jednou vysloveného závazného právního názoru v téže věci, přispěly ke komplikovanosti celé situace.

[26] Výše nastíněný postup správních orgánů v předcházejícím řízení o žalobcově žádosti lze proto zjednodušeně rekapitulovat tak, že správní orgány prvně posuzovaly žádost žalobce podanou dne 26. 6. 2007 dle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 20. 12. 2007. Ačkoli již tehdy žalobce splňoval všechny podmínky uvedeného ustanovení pro přiznání povolení k trvalému pobytu, správní orgány dospěly k chybnému závěru a žalobci pobytové oprávnění odepřely. Nesprávný výklad daného ustanovení vyšel najevo až v rámci soudního přezkumu, při němž Nejvyšší správní soud jednoznačně deklaroval, že žalobce podmínky § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 20. 12. 2007 splňoval (srov. citované rozsudky kasačního soudu ze dne 31. 8. 2011, č. j. 4 As 13/2011 - 145, a ze dne 23. 2. 2010, č. j. 4 As 30/2009 - 67).

[27] Podstatu nyní projednávané věci je zjednodušeně řečeno otázka, zda byl závazný právní názor vyslovený v rozsudcích tohoto soudu ze dne 31. 8. 2011, č. j. 4 As 13/2011 - 145, a ze dne 23. 2. 2010, č. j. 4 As 30/2009 - 67, s ohledem na kasační princip správního soudnictví závazný i pro další (navazující) rozhodnutí ve věci vydané po zrušení správními soudy, byť se v mezidobí rozhodná hmotněprávní úprava změnila.

[28] Pro zodpovězení této otázky je klíčové, v jakém znění měla stěžovatelka (a Ministerstvo vnitra) v řízení o žádosti žalobce ze dne 26. 6. 2007 aplikovat § 67 zákona o pobytu cizinců. Obecně totiž platí, že správní orgány rozhodují podle právní úpravy platné a účinné k datu svých rozhodnutí. V průběhu soudního řízení však došlo ke změnám podmínek pro udělení trvalého pobytu a na věc nyní potenciálně dopadají celkem tři různé právní úpravy a v jejich souvislosti i dvě různá přechodná ustanovení, jejichž intertemporální účinky (s ohledem na jejich povahu) nyní bude kasační soud posuzovat.

[29] Ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců bylo v průběhu času novelizováno prostřednictvím zákona č. 379/2007 Sb. a dále zákona č. 427/2010 Sb.

Podle čl. II zákona č. 379/2007 Sb., kterým byl změněn cizinecký zákon s účinností od 21. 12. 2007, „*řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona*.“

Podle čl. II bodu 1 zákona č. 427/2010 Sb., kterým byl změněn cizinecký zákon s účinností od 1. 1. 2011, „*řízení podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené, se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona.*“

[30] K prvnímu z přechodných ustanovení kasační soud konstatuje, že pro účastníky řízení (tedy i dle právního názoru správních orgánů) je výklad tohoto přechodného ustanovení jednoznačný. I podle stěžovatelky by se totiž (hmotněprávní) nárok žalobce na udělení trvalého pobytu dle čl. II zákona č. 379/2007 Sb. posuzoval dle § 67 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 20. 12. 2007, a žalobci by tudíž trvalý pobyt byl udělen. Výklad tohoto přechodného ustanovení proto není předmětem současného řízení. Jediným sporným intertemporálním ustanovením je tak mezi účastníky znění čl. II bodu 1 zákona č. 427/2010 Sb., kterým byl změněn cizinecký zákon s účinností od 1. 1. 2011.

[31] Již v minulosti kasační soud dospěl k závěru, že v případech, kdy je v zájmu právní jistoty nezbytné, aby dosavadní právní úprava i nadále (hmotněprávně) upravovala některé

z právních vztahů vzniklých na jejím základě, musí být v přechodných ustanoveních jednoznačně stanoveno, na jaké dříve vzniklé právní vztahy a v jakém rozsahu se i po účinnosti nové právní úpravy vztahuje dosavadní právní úprava (viz rozsudek kasačního soudu ze dne 15. 1. 2009, č. j. 1 As 99/2008 - 89.

[32] Jak je zřejmé z citovaného textu přechodného ustanovení zákona č. 427/2010 Sb., je jím výslovně upravena nejen (procesní) otázka právní úpravy správního řízení, ale i aspekty hmotněprávní, včetně kritérií pro rozhodnutí („práva a povinnosti se posoudí"). Jsou tak výslovně upraveny hmotněprávní podmínky pro udělení pobytového oprávnění žalobci ve smyslu výše citovaného rozsudku tohoto soudu ze dne 15. 1. 2009.

[33] Citované přechodné ustanovení ovšem také stanoví, že „*řízení podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené, se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona*" (zvýraznění doplněno). Sporný je tedy výklad slovního spojení „*řízení do tohoto dne neskončené*".

[34] Ačkoli žalobce podal svoji žádost v době účinnosti zákona o pobytu cizinců ve znění do 31. 8. 2007, v nyní projednávané věci vycházely správní orgány ze zákona o pobytu cizinců ve znění účinném k datu jejich rozhodování, tj. do 31. 12. 2013. Městský soud v napadeném rozsudku přisvědčil žalobci, že správní orgány na jeho případ skutečně měly aplikovat právní úpravu zákona o pobytu cizinců ve znění účinném k datu podání jeho žádosti. Oproti tomu stěžovatelka ve své kasační stížnosti zastává názor, že správní orgány měly aplikovat právní úpravu účinnou v době jejich rozhodování v dalším řízení, kdy jim věc byla vrácena soudy.

[35] Stěžovatelka je totiž vedena přesvědčením, že pokud dojde ke změně právní úpravy v průběhu správního řízení, je třeba dokončit řízení podle ustanovení zákona o pobytu cizinců ve znění účinném v okamžiku zahájení řízení. Avšak za situace, kdy rozhodnutí již nabylo právní moci a teprve následně bylo zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání, se podle jejího názoru již nejedná o řízení neskončené do dne nabytí nové právní úpravy a je nutné postupovat podle právních předpisů účinných ke dni zrušení tohoto rozhodnutí. Proto podle stěžovatelky pro použití dřívější právní úpravy neexistoval zákonný důvod.

[36] Kasační soud však dospěl k závěru, že takovému výkladu pojmu „skončená řízení" nelze přisvědčit. Jakkoliv stěžovatelka argumentuje tím, že dle doktríny k přechodným ustanovením se podle dosavadní právní úpravy posuzují pouze řízení dosud „pravomocně neskončená", podstatné v nyní projednávaném případě je, že řízení v důsledku kasačního principu „obživlo" bez ohledu na to, zda dříve bylo či nebylo pravomocně skončeno.

[37] Pojem „řízení" lze definovat jako zákonem stanovený proces vedoucí k vydání rozhodnutí. V důsledku kasačního rozhodnutí správních soudů je pak na řízení o žalobcově žádosti ze dne 26. 6. 2007 nutné hledět tak, jakoby nikdy nebylo skončeno. Mezitimní nezákonná rozhodnutí správních orgánů na závěru tohoto soudu o neskončení řízení o žalobcově žádosti nemá vliv.

[38] Nadto rovněž v rozsudku v této věci ze dne 31. 8. 2011, č. j. 4 As 13/2011 - 154, kasační soud k druhému z intertemporálních ustanovení konstatoval: „*Nejvyšší správní soud*

má za to, že tato změna právní úpravy nevyvrací závěr, k němuž dospěl Nejvyšší správní soud ve svém předcházejícím rozhodnutí (na straně 10 odstavec 2 citovaného rozhodnutí).

[39] Pro úplnost kasační soud konstatuje, že v obdobných výjimečných případech, kdy dojde k procesnímu „zauzlení" situace, již kasační soud v minulosti judikatorně prolomil některé zásady správního a soudního řízení. Lze například odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, č. j. 2 Azs 307/2015 - 41, týkající se řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti jejího povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. V tehdy projednávané věci zrušením původního rozsudku krajského soudu tímto soudem původní rozhodnutí žalované (laicky řečeno) „oživlo". Následně vedle sebe existovala dvě pravomocná rozhodnutí žalované, jimiž bylo odvolání žalobkyně shledáno opožděným. V tomto rozsudku bylo judikaturou zcela výjimečně „prolomeno" pravidlo zakotvené v § 96 odst. 2 správního řádu, podle kterého jinak soulad s právními předpisy správní orgány posuzují dle skutkového a právního stavu, který tady byl v době vydání nového správního rozhodnutí. Pro eventuální „přezkum" zákonnosti ve správním soudnictví tento rozsudek prolomil rovněž zásadu posuzování správního rozhodnutí podle skutkového a právního stavu existujícího v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a vyloučil pravidlo, podle něhož se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému správnímu orgánu (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).

[40] Podle výše citovaného rozsudku sp. zn. 2 Azs 307/2015 proto v případech, kdy správní soud zruší napadené správní rozhodnutí a věc vrátí správnímu orgánu k dalšímu řízení, vrací se případ zpět do okamžiku před vydáním zrušeného správního rozhodnutí, tj. do fáze již zahájeného (a tedy i neskončeného) správního řízení. S tímto dílčím závěrem se Nejvyšší správní soud v nyní projednávaném případě zcela ztotožňuje.

[41] Kasační soud v citovaném rozsudku ze dne 9. 6. 2016, č. j. 2 Azs 307/2015 - 41, vyslovil, že „[s]*právní orgán v takové situaci nezahajuje nové správní řízení, jak předpokládá § 101 správního řádu, neboť vychází z původní žádosti účastníka či z důvodů, pro které bylo řízení původně zahájeno z úřední povinnosti. Za takové situace není namístě aplikovat § 101 písm. d) správního řádu, třebaže v praxi některé správní orgány na předmětné ustanovení v podobných případech (nesprávně) odkazují (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2009, č. j. 5 As 86/2008 – 52).Tento názor podporuje i doktrína, která navíc poukazuje na to, že § 101 písm. d) správního řádu na situace po zrušení správního rozhodnutí soudem ve správním soudnictví nedopadá také proto, že podle § 102 odst. 1 správního řádu je k novému řízení příslušný správní orgán prvního stupně, kdežto podle § 78 odst. 4 s. ř. s. se věc vrací k dalšímu řízení zpravidla orgánu odvolacímu (VEDRAL, J. Správní řád: komentář, Praha: BOVA POLYGON, 2012, s. 881).*"

[42] Ostatně sama stěžovatelka si musí být vědoma, že v případě zrušení svých pravomocných rozhodnutí soudem a jejich vrácení odvolacímu orgánu nezahajuje žádné nové řízení (nevydává nové oznámení o zahájení řízení), nepřiděluje případu novou spisovou značku, ani nevydává rozhodnutí o pokračování v řízení (pakliže by tak učinila, postupovala by nad rámec zákona a bez vlivu na výše vyslovené závěry soudu v této věci). V daném řízení postupuje dále a na zrušené rozhodnutí hledí tak, jako by nebylo vydáno.

[43] Lze tedy shrnout, že řízení vedené stěžovatelkou o žalobcově žádosti ze dne 26. 6. 2007 po zrušení jejího původního rozhodnutí městským soudem dne 23. 9. 2010 „obživlo"

se všemi důsledky, a to včetně závaznosti právního názoru vysloveného v rozsudcích tohoto soudu ze dne ze dne 23. 2. 2010, č. j. 4 As 30/2009 - 67, a ze dne 31. 8. 2011, č. j. 4 As 13/2011 - 145. Předmětné řízení o žádosti bylo zahájeno za předchozí právní úpravy a nelze na něj hledět jako na skončené do data nabytí účinnosti zákona č. 427/2010 Sb.

[44] Z výše uvedeného vyplývá, že se na případ žalobce uplatní znění § 67 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném v době podání jeho žádosti. V dalším řízení stěžovatelka vyhoví žádosti ze dne 26. 6. 2007 a udělí žalobci dlouhodobý pobyt.

IV. Závěr a náklady řízení

[45] S ohledem na nedůvodnost veškerých námitek stěžovatelky Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Žalovaná je v dalším řízení povinna respektovat závazný právní názor vyslovený v tomto rozsudku. Ten lze shrnou tak, že řízení o žádosti žalobce ze dne 26. 6. 2007 nebylo dosud skončeno. Na žádost žalobce se tudíž vztahuje úprava platná ve znění účinném k datu podání žádosti (tj. do 20. 12. 2007), v jejímž znění § 67 zákona o pobytu cizinců žalobce má právo na udělení trvalého pobytu.

[46] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto soud ve výroku II. rozhodl tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci v tomto řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly, proto mu soud ve výroku III. náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. srpna 2018

JUDr. Filip
Dienstbier předseda
senátu